

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 7Cob/40/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8313209161
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 03. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jozef Angelovič
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2023:8313209161.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Angeloviča a členov senátu JUDr. Mareka Kohúta a JUDr. Jany Jančíkovej, sudkyňa spravodajkyňa v spore žalobcov: 1/ JUDr. Ján Vovčík - DREVOPLAST, narodený: X.X.XXXX, s miestom podnikania Tajch 769/9, 067 81 Belá nad Cirochou, IČO: 14 295 784, 2/ A. B., narodená XX.XX.XXXX, bytom C. XXX/X, XXX XX D. E. F., žalobcovia zastúpení JUDr. Mariánom Bacákom, advokátom, so sídlom Komenského 2663/13, 069 01 Snina, IČO: 37 940 864, proti žalovanému: AGRIFOP, a. s. Stakčín, so sídlom Na Troskách 1635/3, 974 01 Banská Bystrica, IČO: 31 713 238, zastúpený Advokátska kancelária Fabian a Novosad s. r. o., so sídlom Masarykova 16, 080 01 Prešov, IČO: 51 913 984, o zaplatenie 55.580,38 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Humenné č. k. 11Cb/32/2013-1471 zo dňa 31.8.2021 takto

rozhodol:

- I. Potvrďuje rozsudok vo výroku I. a III. vo vzťahu k žalobcovi 1/.
- II. Potvrďuje rozsudok vo výroku IV. vo vzťahu k žalobkyňi 2/ vo výroku o povinnosti žalovaného zaplatiť jej sumu 6.309,62 eur s príslušenstvom.
- III. Mení rozsudok vo výroku IV. nad sumu 6.309,62 eur tak, že v tejto časti žalobu zamietá.
- IV. Žalobca 1/ má proti žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.
- V. Žalobkyňa 2/ má proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 51,78 %.
- VI. Zrušuje rozsudok vo výroku VII. o poplatkovej povinnosti žalovaného a v rozsahu zrušenia vracia vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.
- VII. Odmietá odvolanie žalovaného proti rozsudku v časti výroku VIII.

odôvodnenie:

Doterajší priebeh konania

1. Žalobcovia podali dňa 18.06.2013 žalobu o zaplatenie sumy 55.580,38 eur s príslušenstvom a to z titulu náhrady škody voči žalovanému podľa ustanovení § 757 a § 373 Obchodného zákonníka z dôvodu neplatne prijatého uznesenia valného zhromaždenia (ďalej len ako „VZ“) o rozdelení zisku s poukazom na právny názor v uznesení NS SR sp. zn. 5Obdo/48/2016 zo dňa 27.04.2017, ďalej v českom rozsudku Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 21Cdo/3059/2011 v obdobnej veci, v komentári k slovenskému obchodnému zákonníku a k akciovým spoločnostiam (vydavateľstvo D.) a v rozsudku odvolacieho Krajského súdu v Prešove zo dňa 24.02.2016 sp. zn. 4Cob/73/2015-431 v spojení s

rozsudkom Okresného súdu Humenné sp. zn. 11Cb/32/2013, podľa ktorých v prípade neplatného uznesenia o rozdelení zisku sa môžu dotknutí akcionári domáhať voči spoločnosti nároku na náhradu škody, respektíve primeraného zadošťačenia, keďže súd nemôže rozhodovať o rozdelení zisku.

2. Žalovaný žiadal žalobu zamietnuť a to z dôvodu, že § 373 Obchodného zákonníka rieši len porušenie zmluvnej povinnosti, neboli preukázané všetky predpoklady pre uplatnenie nároku na náhradu škody podľa zákona, ďalej vzniesol námietku premlčania a poukazoval na to, že žalobcovia ako minoritní akcionári môžu podať v mene spoločnosti voči členom orgánov spoločnosti žaloby o vrátenie vyplatených tantiém. Taktiež žalovaný u žalobkyni v 2/ rade namietal jej aktívnu legitimitáciu, keďže časť nároku mala nadobudnúť postúpením pohľadávky. V ďalšej svojej obrane žalovaný tvrdil, že konanie žalobcov ako minoritných akcionárov postupovaní pohľadávok, prevodom akcií a podaním tejto žaloby je v rozpore so dobrými mravmi, respektíve so zásadami poctivého obchodného styku. V priebehu súdneho konania, nakoľko rozsudok vydaný v tejto veci nadobudol právoplatnosť, žalovaný zaplatil žalobkyni v 2/ rade sumu 25.000,- eur na a sumu 8.721,18 eur v exekučnom konaní, preto žalovaný navrhoval započítať tieto sumy, pričom poukázal aj na to, že podal žalobu o vrátenie tejto sumy voči žalobkyni v 2/ rade, pretože rozsudky podľa ktorého sa tieto sumy plnili, boli neskôr zrušené dovolacím a odvolacím súdom. Žalovaný sa taktiež bránil tým, že bolo rozhodnuté aj o plnení do iných fondov, ktoré súd mal zohľadniť, vrátane rezervného fondu a poukázal aj na hospodárenie spoločnosti s tým, že sa stotožnil s právnym názorom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ako dovolacieho súdu v tejto veci.

3. Súd prvej inštancie rozhodol prvý krát medzitýmny rozsudkom č. k. 11Cb/32/2013-181 zo dňa 25.04.2014, v ktorom uviedol, že nárok žalobcov na náhradu škody voči žalovanému je opodstatnený, keďže mal splnené všetky predpoklady vzniku zodpovednosti za škodu podľa Obchodného zákonníka. Podľa názoru súd prvej inštancie uznesenie valného zhromaždenia prijaté v rozpore so zákonom (§ 131 a § 183 OBZ), ktoré zasiahlo do práva akcionára na podiel na zisku (§ 178 OBZ), môže založiť právo dotknutého akcionára na náhradu škody voči akciovej spoločnosti, za splnenia ostatných podmienok na náhradu škody podľa OBZ (§ 757, § 373 a nasl. OBZ). Zároveň sa súd prvej inštancie vysporiadal s námietkou premlčania ako nedôvodnou.

4. Krajský súd v Prešove uznesením č. k. 4Cob/55/2014-249 zo dňa 26.08.2014 medzitýmny rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. V odôvodnení zdôraznil nespornosť, že rozhodnutím valného zhromaždenia došlo k porušeniu práv akcionárov prijatím rozhodnutia, že dôjde k výplatu tantiém členom predstavenstva, pričom nebudú vyplatené dividendy akcionárom spoločnosti a tiež, že o rozdelení zisku spoločnosti môže rozhodovať výlučne žalovaná obchodná spoločnosť, nie súd. Odvolací súd tiež dodal, že ak o rozdelení zisku a výplatu dividend akcionárom nie je právoplatne rozhodnuté, resp. nebolo žalovanou spoločnosťou právoplatne rozhodnuté, potom nie je možné riešiť ani otázku náhrady škody u žalobcov z porušenia právnej povinnosti, ak valné zhromaždenie neplatne rozhodovalo o rozdelení zisku. Žalobu o náhradu škody odvolací súd nepovažoval za jediný vhodný prostriedok na uplatnenie nároku na výplatu dividend konštatujúc existenciu predpokladu, že valné zhromaždenie inak rozhodne ako majú predstavu žalobcovia, že zisk spoločnosti sa použije na výplatu dividend, ak podľa stanov spoločnosti, môže byť použitý iný spôsob použitia čistého zisku spoločnosti, a to napríklad na prídely do rezervného fondu, resp. na prídely do ostatných fondov spoločnosti, ak sú zriadené (čl. V § 12 stanov spoločnosti).

5. Druhýkrát súd prvej inštancie rozsudkom č. k. 11Cb/32/2013 - 365 zo dňa 20.05.2015 tak, že žalobu zamietol konštatujúc nesplnenie všetkých predpokladov vzniku zodpovednosti za škodu podľa Obchodného zákonníka. Súd prvej inštancie sa riadil právnym názorom odvolacieho súdu, podľa ktorého nebol zo strany žalobcov preukázaný a splnený tretí predpoklad podľa Obchodného zákonníka na náhradu škody a to príčinná súvislosť (kauzálny nexus), hoci v dôsledku prijatia protiprávneho uznesenia valného zhromaždenia o rozdelení zisku, ktoré bolo súdom určené za neplatné, došlo k vzniku škody vo forme ušlého zisku na strane žalobcov, pretože im nebol vyplatený podiel na zisku určeného na rozdelenie, na ktorý majú nárok priamo zo zákona, žalobcovia mali a majú možnosť (čo však neurobili) riešiť vzniknutý stav inými právnymi prostriedkami než touto žalobou, a to požiadanim o zvolanie valného zhromaždenia a opätovného prerokovania rozdelenia zisku na výplatu dividend akcionárom podľa ust. § 181 ods. 1 Obchodného zákonníka. Opätovne súd prvej inštancie vyhodnotil námietku premlčania žalovaného ako nedôvodnú a samostatný dôvod na zamietnutie žaloby vzhľadom u žalobkyni v 2/ rade pre nedostatok jej aktívnej vecnej legitimitácie týkajúcej sa nároku na náhradu škody postúpeného od akcionárov A. G. H. v sume 15.996,- eur a I. B. v sume 30.690,59 eur.

6. Krajský súd v Prešove o odvolaniach žalobcov rozsudkom č. k. 4Cob/73/2015-431 zo dňa 24.02.2016 potvrdil rozsudok vo výroku o zamietnutí žaloby žalobkyne v 2/ rade a vo zvyšku vo vzťahu k žalobcovi v 1/ rade ho zrušil a vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. V tomto rozsudku odvolací súd k potvrdeniu zamietnutia žaloby žalobkyne v 2/ rade dodal, že nebolo preukázané, že došlo k postúpeniu spôsobilej pohľadávky od A. G. H. a I. B. na žalobkyňu, teda či došlo k postúpeniu spôsobilej pohľadávky, pretože z oznámenia o postúpení pohľadávky nie je jasné, aké nároky z rozhodnutia o neplatnosti rozhodnutia valného zhromaždenia boli na žalobkyňu v 2/ rade postúpené. K zrušeniu rozsudku súdu prvej inštancie uviedol, že je potrebné vychádzať aj z rozhodnutia Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 29Cdo/3059/2011, ktoré uvádza, že právna úprava neumožňuje súdom nariadiť, akým spôsobom, či, v akom rozsahu má valné zhromaždenie akciovej spoločnosti rozdeliť zisk, prípadne určiť podiel akcionárov na zisku, ale môže založiť právo dotknutých akcionárov na náhradu škody tým spôsobenej, tak i nárok na primerané zadosťučinenie. Odvolací súd poukázal aj na ďalšie rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 29Cdo/4284/2007 z 30.09.2009, podľa ktorého nie je možné na základe tej istej účtovnej závierky rozhodovať o inom rozdelení zisku, ak sa medzitým nezmenia okolnosti, pokiaľ sa novým rozhodnutím prípadne zasiahne do práv tretích osôb. Preto odvolací súd uzavrel, že nové valné zhromaždenie akciovej spoločnosti nemôže rozhodovať znovu o rozdelení zisku za rok 2008 a prípadne rozhodovať o výplate dividend akcionárom, a tak do úvahy prichádza skôr odškodnenie poškodených akcionárov, prípadne riešenie primeranej náhrady za porušenie práv akcionárov. Súdu prvej inštancie uložil zvážiť prípadnú možnosť odškodnenia minoritného akcionára - žalobcu v 1/ rade, pričom limity odškodnenia môžu sa pohybovať podľa jeho názoru z hľadiska pôvodnej výšky rozdelenia tantiém pre členov predstavenstva (1.000.000,- Sk) a prípadného podielu žalobcu v 1/ rade z hľadiska jeho vlastníctva akcií k počtu všetkých akcií ostatných akcionárov v dobe schvaľovania rozdelenia zisku valným zhromaždením 18.06.2009, alebo zvážiť primeranosť určitej finančnej náhrady za poškodenie práv minoritných akcionárov rozhodnutím spoločnosti.

7. Najvyšší súd SR uznesením sp. zn. 5Obdo/48/2016 zo dňa 27.04.2017 zrušil rozsudok Krajského súdu v Prešove č. k. 4Cob/73/2015 – 431 v časti výroku o potvrdení rozsudku súdu prvej inštancie o zamietnutí žaloby žalobkyne v 2/ rade a zrušil aj rozsudok Okresného súdu Humenné č. k. 11Cb/32/2013-365 v časti výroku o zamietnutí žaloby žalobkyne v 2/ rade, pričom vyslovil, že súdy nižšej inštancie sa nevysporiadali s otázkou, prečo žalobkyňa v 2/ rade nemá aktívnu legitimáciu k celej žalovanej sume, keďže časť si uplatnila ako minoritná akcionárka a časť ako nadobudnutie postúpením od iných akcionárov. Taktiež dovolací súd dodal, že postúpením pohľadávky žalobkyňa v 2/ rade nadobudla aktívnu legitimáciu k celej žalovanej pohľadávke a v prípade ak dlžníkovi bolo doručené oznámenie o postúpení pohľadávky, tento sa nemôže dovolávať neplatnosti zmluvy o postúpení. Z odôvodnenia tohto uznesenia tiež vyplýva, že dôvody zrušenia rozsudku súdu prvej inštancie v napadnutom rozhodnutí odvolacieho súdu vo vzťahu k nároku žalobcu v 1/ rade v plnom rozsahu platia aj pre nárok uplatnený žalobkyňou v 2/ rade.

8. Tretíkrát súd prvej inštancie rozhodol rozsudkom č. k. 11Cb/32/2013 - 523 zo dňa 04.10.2017, tak že žalovaného zaviazal zaplatiť žalobcovi v 1/ rade sumu 2.777,94 eur spolu s 9,00%-ným úrokom z omeškania ročne od 01.02.2014 až do zaplattenia a žalobkyňu v 2/ rade sumu 52.802,44 eur spolu s 9,00%-ným ročným úrokom z omeškania od 01.02.2014 až do zaplattenia, všetko v lehote do 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku, v prevyšujúcej časti úroku z omeškania žalobu zamietol, žalobcom priznal nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu a zaviazal žalovaného na zaplattenie súdneho poplatku za žalobu vo výške 3.334,50 eur. Opätovne súd prvej inštancie skonštatoval nedôvodnosť námietky premlčania, ako aj splnenie všetkých predpokladov vzniku zodpovednosti za škodu podľa Obchodného zákonníka.

9. Krajský súd v Prešove rozsudkom č. k. 7Cob/7/2018 – 637 zo dňa 15.03.2018 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie okrem výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti. V odôvodnení rozsudku poukázal na správnosť záverov prijatých súdom prvej inštancie čo do námietky premlčania aj čo do preukázania zákonných predpokladov pre vznik nároku na náhradu škody. K prípadnému využitiu postupnosti krokov pri uplatnení zodpovednostného právneho vzťahu, prípadne využitiu iných foriem ochrany záujmov spoločníkov (akcionárov) v kapitálových obchodných spoločnostiach odvolací súd uviedol, že tieto nič nemenia na právnom základe predmetnej škody, ktorá neplatným postupom žalovaného na predmetnom valnom zhromaždení vznikla. Tiež podľa odvolacieho súdu nedošlo k pochybeniu ani v rovine výpočtu správnej výšky náhrady škody v prospech žalobcov, ktorý vychádzal zo sumy 120.361,15 eur, nakoľko

pokiaľ došlo k vysloveniu neplatnosti uznesení predmetného valného zhromaždenia, nemožno uvažovať a vychádzať z toho, že časť finančných prostriedkov bola presunutá do tzv. rezervného fondu, pretože celé uznesenie o rozdelení zisku v tomto smere je neplatné. Potom zo zisku, ktorý bol určený na ďalšie použitie, z titulu vzniknutej škody, bola pridelená žalobcom suma v závislosti na výške akcií, ktorými disponovali (vrátane tých práv, ktoré odvodzovala žalobkyňa 2/ z titulu postúpenia pohľadávky). Odvolací súd tiež nevzhladol pochybnosť o platnosti postúpenia pohľadávky na žalobkyňu v 2/ rade, čím mal nepochybne potvrdenú aktívnu legitimáciu žalobkyne v 2/ rade v tomto konaní.

10. Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením sp. zn. 5Obdo/55/2018 zo dňa 25.04.2019 zrušil rozsudok odvolacieho súdu č. k. 7Cob/7/2018 – 637 zo dňa 15.03.2018 a aj rozsudok súdu prvej inštancie č. k. 11Cb/32/2013 – 523 zo dňa 04.10.2017 spolu s uzneseniami s nimi súvisiacimi a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Rozhodnutia súdov nižšej inštancie považoval dovolací súd za zmätočné a nepreskúmateľné, nedávajúce odpovede na ťažiskové otázky, od ktorých záviselo správne rozhodnutie a právne posúdenie predmetnej veci. Najvyšší súd SR v zrušujúcom uznesení dospel k záveru, že doposiaľ nebola správne vyriešené základná právna otázka, ktorá tvorí predmet tohto konania, t. j. možnosť a limity priznania náhrady škody z neplatného uznesenia valného zhromaždenia o rozdelení zisku akcionárom. Dovolací súd vyslovil právny názor, že pokiaľ ide o pristúpenie k ochrane minoritných akcionárov - žalobcov takým výnimočným prostriedkom ako je priznanie nároku na ušlý zisk z nezákonného rozhodnutia VZ, takéto konanie je možné iba vo výnimočných prípadoch, ktorým môže byť prípad takého rozhodnutia VZ, ktoré odmietne rozdeliť zisk bez dôvodov dôležitých pre chod samotnej spoločnosti, prípadne dôjde k zneužitiu podľa § 56a Obchodného zákonníka. Výnimočnosť daného prípadu dovolací súd osvedčenú nemal a to ani len odkazom na skutočnosti známe súdu prvej inštancie z iných konaní.

Ďalej dovolací súd poukázal na ust. § 176 Obchodného zákonníka obsahujúce zákaz zneužitia práva a zásada rovnakého zaobchádzania. Dovolací súd má za to že za určitých veľmi špecifických a závažných okolností, kedy práve zo strany spoločnosti dochádza k šikanóznemu správaniu naplňajúceho znaky porušovania povinnosti rovnakého zaobchádzania, možno korigovať úvahy o povinnosti lojality akcionára voči ostatným akcionárom a spoločnosti samotnej. K tomu dovolací súd dodal, že priznanie náhrady škody ako ušlého zisku, ktorý má zodpovedať očakávanému, avšak nerozdelenému a nevyplatenému podielu na zisku - dividende, je vlastne priznanie sumy vytvárajúcej ujmu vo vzťahu k ostatným akcionárom, ktorý si takýto nárok neuplatnili, a ide na ujmu ich očakávaného zisku z ďalších období, preto tak závažná miera šikanózneho správania akciovkej spoločnosti voči vlastným akcionárom musí byť predmetom úvahy súdu a dokazovania ako aj citlivého zváženia všetkých aspektov týkajúcich sa hospodárenia, ekonomického zázemia a podnikateľských zámerov spoločnosti.

Dovolací súd zdôraznil, že z odseku 3 ustanovenia § 179 vyplýva implicitný zákaz iného spôsobu rozdelenia čistého zisku, ako je prikázaný dispozíciou tejto normy a teda, že právo na zisk nie je absolútne, a pred jeho vyčíslením majú obligatórne prednosť pravidlá obsiahnuté v § 179 ods. 3 a 5 Obchodného zákonníka tak, ako to vyplýva z ust. § 178 ods. 1 Obchodného zákonníka. Podľa dovolacieho súdu rovnaká úvaha sa musí vzťahovať aj na prípadnú úvahu o možnej výške ušlého zisku, ktorý by mohol ako očakávaný v prípade porušenia povinnosti spoločnosti akcionár predpokladať, keďže za žiadnych okolností tento nemôže očakávať zisk prevyšujúci taký, ktorý by mu inak za ideálnych okolností, pri aplikácii kogentných zákonných pravidiel, mohol vzniknúť. Zároveň sa mala podľa názoru dovolacieho súdu zohľadniť aj možnosť nerozdelenia zisku a jeho použitie spoločnosťou samotnou pre jej rozvoj, ako aj možnosť použitia zisku na krytie strát z minulých období, ktoré atribúty, napriek námietkam žalovaného, neboli v konaní súdmi zohľadnené.

K dovolaniu žalovaného v časti nedostatku aktívnej vecnej legitimácie žalobkyne 2/ dovolací súd poznamenal, že relevantné oznámenie postupcu dlžníkovi o postúpení pohľadávky bez ďalšieho zakladá aktívnu legitimáciu postupníka na vymáhanie postúpenej pohľadávky; súd z takéhoto oznámenia vychádza bez toho, aby ako prejudiciálnu otázku skúmal existenciu a platnosť zmluvy o postúpení; dlžník sa v takomto prípade nemôže úspešne dovolať neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky alebo jej neexistencie; to by mohol len vtedy, ak by postúpenie pohľadávky preukazoval zmluvou o postúpení postupník (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Obo/210/2001 zo dňa 11.06.2003, R 119/2003). Neskoršia súdna prax sa odklonila od uvedeného názoru len v tom zmysle, že dlžník je oprávnený domáhať sa skúmania platnosti postúpenia, ak zmluva o postúpení pohľadávok bola uzavretá v rozpore so zákonom, kedy nie je rozhodujúce, či mu postúpenie oznámil postupca alebo

preukázal postupník (rozsudok sp. zn. 1Cdo/76/2007 zo dňa 28.01.2009, R 46/2009; zhodne Ústavný súd Slovenskej republiky vo veci sp. zn. IV. ÚS/337/2012). Uzavretie zmluvy v rozpore so zákonom však z výsledkov doterajšieho konania nepovažoval dovolací súd za zjavné.

11. Súd prvej inštancie štvrtýkrát rozhodol rozsudkom č. k. 11Cb/32/2013 – 1180 zo dňa 22.11.2019, ktorým priznal žalobcovi v 1/ rade sumu 2.500,15 eur s 9 % ročným úrokom od 1.2.2014 do zaplatenia a v prevyšujúcej časti žalobu zamietol a žalobkyni v 2/ rade priznal sumu 44.522,20 eur s 9 % ročným úrokom od 01.02.2014 do zaplatenia, vo zvyšku žalobu žalobkyne v 2/ rade zamietol, zastavil konanie v časti sumy 5.280,24 eur a rozhodol o trovách konania a o povinnosti žalovaného zaplatiť na účet na Okresného súdu Humenné súdny poplatok za žalobu. Zároveň súd prvej inštancie odňal žalobkyni v 2/ rade oslobodenie od platenia súdnych poplatkov. Súd prvej inštancie sa zaoberal námietkou premlčania, ktorú vyhodnotil ako nedôvodnú a skúmal splnenie predpokladov na náhradu škody podľa ust. § 757 a § 373 Obchodného zákonníka s konštatovaním, že na strane žalobcov boli preukázané a splnené všetky zákonné predpoklady na náhradu škody.

12. Po podaní odvolania strán sporu Krajský súd v Prešove svojim uznesením č. k. 7Cob/20/2020 - 1322 zo dňa 06.10.2020 zrušil tento rozsudok okrem výrokov o zamietnutí žaloby o úroky z omeškania za obdobie od 18.08.2009 do 31.01.2014 a o zastavení konania a v rozsahu zrušenia vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. V tomto uznesení odvolací súd uviedol, že potrebné postupovať podľa pokynov uznesení Najvyššieho súdu SR a to predovšetkým vysporiadať sa s prídelmi okrem rezervného fondu aj do iných fondov a to hlavne do fondu odmien, pričom nesporným sa javí fond odmien a taktiež je potrebné zohľadniť stratu z minulých období. Odvolací súd za potrebné považoval vykonať dôkazy, ktoré navrhol žalovaný so zdôraznením, že dôkazné bremeno pri zistení reálnej sumy, ktorá môže byť prerozdelená na dividendy, leží na žalovanom ako na zodpovednom subjekte, ktorý rozhoduje o rozdelení sumy čistého zisku a o jeho prerozdelení.

Ďalej odvolací súd uložil súdu prvej inštancie povinnosť vysporiadať s obranou žalovaného ohľadom vymoženía časti žalovanej sumy súdnym exekútorom a dobrovoľného plnenia žalobkyni v 2/ rade, pričom k plneniu prostredníctvom inej osoby - spoločnosti J. G., s. r. o. s konštatoval, že ustanovenie § 331 a § 332 ods. 1 Obchodného zákonníka takého plnenie inou osobou umožňuje a v spise existujú dôkazy, že žalovaný na takéto plnenie túto obchodnú spoločnosť aj splnomocnil.

Pokiaľ išlo o odňatie oslobodenia od súdnych poplatkov pre žalobkyňu v 2/ rade, odvolací súd uviedol, že odôvodnenie je veľmi stručné a obsahuje odkaz iba na to, že žalobkyňa nadobudla sumu 108.594,65 eur v dôsledku iných konaní vedených proti žalovanému a súd prvej inštancie neuviedol konkrétnosti ohľadom skutočných pomerov žalobkyne v 2/ rade a nešpecifikoval, kedy a akým spôsobom sumu, uviedol, táto žalobkyňa skutočne nadobudla.

Napadnutý rozsudok

13. Po vrátení veci súd prvej inštancie rozhodol rozsudkom č. k. 11Cb/32/2013 – 1471 zo dňa 31.08.2021 tak, že v I. výroku zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi v 1/ rade sumu 2.250,13 eur spolu s 9 % úrokom z omeškania ročne od 01.02.2014 až do zaplatenia v lehote do 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku, v II. výroku žalobu žalobcu v 1/ rade v prevyšujúcej časti zamietol, v III. výroku žalobcovi v 1/ rade súd priznal nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 79,98%, v IV. výroku žalovaného zaviazal zaplatiť žalobkyni v 2/ rade sumu 6.348,80 eur spolu s 9 % ročným úrokom z omeškania od 01.02.2014 až do zaplatenia v lehote do 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku, v V. výroku žalobu žalobkyne v 2/ rade v prevyšujúcej časti zamietol, v VI. výroku žalobkyni v 2/ rade priznal nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 80,00 %, v VII. výroku žalovaného zaviazal zaplatiť na účet Okresného súdu Humenné súdny poplatok za žalobu vo výške 2.539,- eur v lehote do 15 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku a v VIII. výroku žalobkyni v 2/ rade neodňal oslobodenie od platenia súdnych poplatkov.

14. Súd prvej inštancie vychádzal zo skutkového stavu:

- rozsudkom Okresného súdu Prešov sp. zn. 21Cb/308/2009 zo dňa 15.12.2011 (právoplatný a vykonateľný 22.08.2012) bolo vyhlásené za neplatné okrem iných aj uznesenie č. 4/2008 prijaté na riadnom valnom zhromaždení žalovaného, ktoré sa konalo dňa 18.06.2009, ktorým bola schválená

riadna účtovná závierka a rozdelenie zisku sumy 3.626.000,00 Sk (120.361,15 eur) za rok 2008. Žalobu podali minoritní akcionári žalovaného podľa § 131 a § 183 Obchodného zákonníka JUDr. Ján Vovčík - G., A. G. H., A. B. a I. B. voči žalovanému. Okresný súd Prešov konštatoval, že uznesenie riadneho valného zhromaždenia je neplatné pre rozpor s ustanovením § 56a ods. 1 a § 176b ods. 1 a § 178 ods. 1 Obchodného zákonníka, nakoľko bolo opomenuté rozdelenie časti zisku aj v prospech akcionárov na dividendy, ktorým spôsobom boli zneužitá práva väčšinových akcionárov na úkor minoritných akcionárov - žalobcov podľa § 56a Obchodného zákonníka.

- z výpisu z účtu majiteľa cenných papierov žalobcu v 1/ rade vyplynulo, že mal 5307 akcií s pomerom 2,308% k menovitej hodnote akcií všetkých akcionárov.

- z výpisu z účtu majiteľa cenných papierov žalobkyne v 2/ rade vyplynulo, že je vlastníčkou 11679 kusov akcií, čo predstavuje pomer 5,081% k menovitej hodnote akcií všetkých akcionárov.

- z výpisu z účtu majiteľa cenných papierov A. G. H. vyplýva, že tento je vlastníkom 30540 kusov akcií s pomerom 13,290% k menovitej hodnote akcií všetkých akcionárov.

- z výpisu z účtu majiteľa cenných papierov I. B. vyplýva, že tento je vlastníkom 58610 kusov akcií s pomerom 25,499% k menovitej hodnote akcií všetkých akcionárov.

- zo zápisnice o priebehu riadneho valného zhromaždenia vyplýva, že uznesením č. 4/2008 bol na rozdelenie určený zisk v celkovej sume 120.361,15 eur (3.626.000,00 eur), ktorý sa mal rozdeliť prídelením do rezervného fondu 366.000,- Sk, ako tantiémy členom predstavenstva 1.000.000,- Sk a prídelením do fondu odmien 2.260.000,- Sk.

- z oznámenia o postúpení pohľadávky zo dňa 15.06.2013 a zo zmluvy o bezodplatnom postúpení pohľadávky zo dňa 15.06.2013 vyplýva, že postupcovia A. G. H. a I. B. postúpili svoje pohľadávky z právoplatného a vykonateľného rozhodnutia Okresného súdu Prešov zo dňa 15.12.2011 vrátane pohľadávky na náhradu škody, ktorá je predmetom tohto konania, voči žalovanému a všetkými právami s ňou spojenými, na postupníčku - žalobkyňu v 2/ rade, ktoré oznámenie prevzal žalovaný dňa 14.02.2014.

15. Súd prvej inštancie ustálil, že predmetom konania je nárok žalobcov ako minoritných akcionárov na náhradu škody voči žalovanej spoločnosti spôsobenej neplatným uznesením VZ o rozdelení zisku a nie nárok na dividendy alebo na určenie spôsobu rozdelenia zisku, preto skúmal naplnenie zákonných predpokladov na náhradu škody. Na vec súd prvej inštancie aplikoval § 131 ods. 5, § 757, § 373, § 374 ods. 1, § 378, § 379, § 386 ods. 2, § 387 ods. 1, § 398, § 397, § 217 ods. 1, § 178 ods. 1, § 56a ods. 1 a 2, § 265 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka.

16. K opätovne vznesenej námietke premlčania súd prvej inštancie sa stotožnil s názorom žalobcov a už vysloveným názorom odvolacieho súdu, podľa ktorých k premlčaniu nedošlo. Aj súd prvej inštancie bol toho názoru, že žalobcovia sa dozvedeli, resp. mohli dozvedieť o škode a o tom, kto za ňu zodpovedá až právoplatnosťou rozsudku Okresného súdu Prešov, ku ktorému došlo dňa 22.08.2012 a ktorým bola vyslovená neplatnosť napadnutého uznesenia o rozdelení zisku, preto od tohto dátumu sa počíta začiatok plynutia štvorročnej premlčacej lehoty. Žaloba bola teda podaná včas a to aj počas desaťročnej premlčacej lehoty počítanej odo dňa, keď došlo k porušeniu povinnosti. Z tohto dôvodu súd prvej inštancie námietke premlčania zo strany žalovaného nevyhovet.

17. Po skúmaní predpokladov nároku na náhradu škody súd prvej inštancie uzavrel, že boli splnené všetky predpoklady vzniku zodpovednosti za škodu podľa Obchodného zákonníka, pri ktorej sa zavinenie na rozdiel od Občianskeho zákonníka nevyžaduje. Konkrétne protiprávne konanie, resp. nekonanie, resp. porušenie povinnosti alebo práva súd prvej inštancie vyvodil z rozsudku Okresného súdu Prešov, ktorým bolo rozhodnuté o neplatnosti celého uznesenia prijatého pod bodom 5 o rozdelení zisku, lebo došlo k porušeniu konkrétnej právnej normy a to predovšetkým ustanovením § 178 ods. 1, ale aj § 56a ods. 1 Obchodného zákonníka. K povahe tohto rozsudku dodal, že je záväzný pre každého a aj týmto rozsudkom je viazaný, kde súd konštatoval porušenie práva akcionárov – žalobcov na podiel na zisku, pričom došlo k zneužitiu väčšina hlasov v spoločnosti žalovaného na úkor minoritných akcionárov. Hoci uznesenie bolo prijaté valným zhromaždením, valné zhromaždenie ako také nemá

právnou subjektivitu, a keďže ide o orgán akciovej spoločnosti, súd prvej inštancie práve preto ustálil, že je tu daná pasívna legitímácia akciovej spoločnosti za konanie tohto svojho orgánu.

18. Súd prvej inštancie k výnimočnosti prípadu skonštatoval, že medzi tými istými stranami prebiehajú obdobné spory o náhradu škody, ale za iné obdobia, napr. sp. zn. 12Cb/16/2012, sp. zn. 21Cb/62/2013 a sp. zn. 12Cb/33/2013, z čoho vyvodil, že väčšínoví akcionári žalovaného, ktorí sú aj členmi predstavenstva a členmi dozornej rady žalovaného, takto protiprávne postupovali opakovane počas viacerých rokov, teda viac krát rozhodli o takomto rozdelení zisku, bez povinnosti vyplatiť akcionárom dividendy a viackrát rôzne súdy rozhodli o neplatnosti uznesení takýchto VZ o rozdelení zisku. Týmto podľa názoru súdu prvej inštancie väčšínoví akcionári spôsobili vedome a opakovane, že zisk sa nerozdělil akcionárom a to ani žalobcom, ktoré konanie vyhodnotil ako dlhodobé a cielené konanie porušujúce zákon a zároveň konanie v rozpore s dobrými mravmi, respektíve s poctivým obchodným stykom. Podľa súdu prvej inštancie poškodení akcionári nemali inú právnú možnosť, len podať žalobu o plnenie - náhradu škody, keďže opakovanými nezákonnými uzneseniami o rozdelení zisku, väčšínoví akcionári vyplácali reálne zisk spoločnosti len sebe cez tantiémy a do fondu odmien a nevyplácali zisk minoritným akcionárom. Z týchto dôvodov súd prvej inštancie neprijal obranu žalovaného, že minoritní akcionári mohli požiadať o zvolanie mimoriadneho VZ a dožadovať sa na ňom rozhodnutia o rozdelení zisku, pretože väčšínoví akcionári by znova mohli schváliť protiprávne uznesenie o rozdelení zisku na škodu minoritných akcionárov a ani obranu, že minoritní akcionári mohli v mene žalovaného podať žaloby voči členom orgánov o vrátenie vyplatených tantiém.

19. K ďalšiemu predpokladu pre uplatnenie nároku na náhradu škody súd prvej inštancie uviedol, že škoda môže spočívať v zmenšení majetku poškodeného alebo môže mať podobu ušlého zisku, ktorými sú vyčíslené hodnoty, o ktoré sa majetok poškodeného v dôsledku škodnej udalosti nezväčšil. Z rozsudku o určenie neplatnosti uznesenia č. 4/2008 bolo pre súd prvej inštancie zrejmé, že žalobcovia sú minoritnými akcionármi žalovaného, a v čase prijatia neplatného uznesenia o rozdelení zisku, vlastnili akcie, a napriek tomu, že valné zhromaždenie uznesením rozhodlo o rozdelení zisku, tento zisk im v rozpore so zákonom § 178 ods. 1 OBZ nebol rozdelený. Preto súd prvej inštancie konštatoval vznik škody na žalobcov vo forme ušlého zisku, pretože sa nezväčšil ich majetok o sumu podielu na zisku, na ktorú by mali priamo zo zákona nárok podľa § 178 Obchodného zákonníka. Výnimočnosť prípadu súd prvej inštancie vyvodil aj zo zistenia, že žalovaná spoločnosť na základe neplatného uznesenia vyplatila zisk určený na rozdelenie aj členom predstavenstva ako odmenu - tantiémy a do údajného fondu odmien, o ktorom znova mohol rozhodovať len predstavenstvo, ktorého členovia boli zároveň aj väčšínovými akcionármi resp. ovládali právnické osoby, ktoré sú väčšínovými akcionármi žalovaného.

20. Pri určení výšky škody súd prvej inštancie vychádzal zo zisku určeného na rozdelenie v celkovej sume 120.361,15 eur. Vzhľadom na právny názor Najvyššieho súdu Slovenskej republiky bolo potrebné vziať do úvahy fondy, ktoré boli zriadené u žalovaného, pričom súd prvej inštancie mal za preukázané, že žalovaná spoločnosť musela mať a mala zriadený rezervný fond, ktorý je povinným fondom u tejto akciovej spoločnosti podľa §217 Obchodného zákonníka, pričom stanovky žalovaného prevzali túto zákonnú právnú úpravu. Z tohto dôvodu súd prvej inštancie ponížil žalované sumy u žalobcu v 1/ rade o 10 %, čo predstavuje sumu 2 250,13 eur a u žalobkyňi v 2/ rade taktiež o 10 %, čo predstavuje sumu 40 069,98 eur.

21. K existencii iných fondov, predovšetkým fondu odmien, ktorý je uvedený aj v uznesení valného zhromaždenia žalobcu, súd prvej inštancie zistil, že uznať valným zhromaždením schválenú sumu, ktorá bola určená do fondu odmien tejto spoločnosti nie je možné, pretože jednak bola vyslovená celá neplatnosť uznesenia o rozdelení zisku a jednak stanovky, ani dodatky k stanovám, ani zakladateľská zmluva tejto akciovej spoločnosti neobsahuje zriadenie fondu odmien a iných fondov s výnimkou rezervného fondu, tak ako to vyžaduje Obchodný zákonník. Čo sa týka hospodárenia spoločnosti, čistého zisku, strát v predchádzajúcich obdobiach, fondov, súd prvej inštancie podotkol, že predmetom sporu je nárok na náhradu škody podľa Obchodného zákonníka a ide o objektívnu zodpovednosť a za zrejme považoval, že zo strany žalovaného nešlo o jednorazové konanie, ale o dlhodobé niekoľkoročné nekalé obchodné praktiky vo vzťahu k minoritným akcionárom, keď spoločnosť dosahovala zisk, ale tento bol väčšínovými akcionármi, ktorí boli zároveň členmi predstavenstva a dozornej rady, valným zhromaždením rozdeľovaný tak aby minoritní akcionári nedostali nič. K návrhom žalovaného na vykonanie dokazovania súd prvej inštancie odkázal na zákonnú a sudcovskú koncentráciu, pričom žalovaný sa začal brániť hospodárením spoločnosti, ziskom a stratou z minulých období až po uplynutí

koncentrácie a preto súd na túto jeho ďalšiu procesnú obranu a doložené dôkazy ani nemohol prihliadať v súlade s vyššie uvedenými ustanoveniami článku 5 CSP v spojení s § 153, s § 154, s § 167 ods.3 a s § 470 ods.2 CSP.

22. Súd prvej inštancie skonštatoval aj splnenie tretieho predpokladu – príčinnej súvislosti, pretože práve v dôsledku prijatia protiprávneho uznesenia valného zhromaždenia o rozdelení zisku, došlo k vzniku škody vo forme ušlého zisku na strane žalobcov, pretože im nebol vyplatený podiel na zisku - dividendy určeného na rozdelenie, na ktorý majú nárok priamo zo zákona. Zároveň nemal za preukázané zo strany žalovaného okolnosti vylučujúca jeho zodpovednosť.

23. Vzhľadom na právny názor Najvyššieho súdu SR súd prvej inštancie skúmal, či v tomto konkrétnom spore sa jedná o takú ochranu minoritných akcionárov - žalobcov takým výnimočným prostriedkom, ako je priznanie nároku na ušlý zisk z nezákonného rozhodnutia VZ. Z vykonaného dokazovania považoval súd prvej inštancie zrejme, že VZ žalovaného bezdôvodne odmietlo rozdeliť zisk akcionárom bez dôvodov dôležitých pre chod samotnej spoločnosti (ohrozenie hospodárenia spoločnosti), pričom došlo k zneužitiu podľa § 56a Obchodného zákonníka, pretože minoritní akcionári - žalobcovia nemohli ovplyvniť rozhodnutie VZ o rozdelení zisku, čo sa dialo opakovane niekoľkokrát po sebe, keď zisk nebol rozdelený medzi akcionárov, ale so ziskom narábali členovia predstavenstva a dozornej rady, ktorí sú zároveň väčšinovými akcionármi. Porušenie práva minoritných akcionárov – žalobcov bolo konštatované už v právoplatnom rozhodnutí súdu o neplatnosti valného zhromaždenia žalovaného o rozdelení zisku a podľa súdu prvej inštancie je zrejme, že minoritní akcionári nemali inú právnu možnosť, len podať takúto žalobu o náhradu škody, pretože VZ žalovaného opakovane o rozdelení zisku nerozhodlo, a preto ide o prípad hodný osobitného zreteľa a o konanie v rozpore s dobrými mravmi, resp. zásadami poctivého obchodného styku, kedy dotknutí minoritní akcionári.

24. Žalobcom súd prvej inštancie priznal aj v súlade s § 369 OBZ zákonný úrok z omeškania vo výške 9,00% ročne zo žalovanej sumy od 01.02.2014, odo dňa nasledujúceho po dni doručenia žaloby na náhradu škody žalovanému (30.01.2014), kedy bol tento vyzvaný na jej zaplatenie a teda druhým dňom 01.02.2014 sa dostal do omeškania s plnením peňažného záväzku.

25. Súd prvej inštancie sa zaoberal aj kompenzačnou námietkou, resp. námietkou započítania z dôvodu, že na základe výzvy žalobkyne v 2/ rade z 09.04.2018 žalovaný plnil na ňou uvedený účet dňa 12.04.2018 sumu 5.000,- eur, dňa 18.04.2018 sumu 5.000,- eur, dňa 17.05.2018 sumu 10.000,- eur, dňa 06.06.2018 sumu 5.000,- eur, dňa 19.07.2018 sumu 3.000,- eur, čo spolu predstavuje sumu 28.000,- eur, a to tak, že sumu 3.000-eur zaplatil žalovaný a zvyšok spoločnosť J. K. H. .o., ktorá neuviedla účel platieb, ale uviedla IČO žalovaného, pričom žalovaný pri plnení žalobkyne v 2/ rade vychádzal z vtedy právoplatných rozsudkov Okresného súdu Humenné a potvrdzujúceho rozsudku Krajského súdu v Prešove, ktoré neskôr boli zrušené uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. Ďalej žalovaný sa bránil, že plnil aj v exekučnom konaní a podľa vyúčtovania exekučného konania žalovaný súdnemu exekútorovi uhradil sumu 2.847,56 eur, čím podľa jeho názoru na strane žalobkyne v 2/ rade vzniklo bezdôvodné obohatenie vo výške 28.000,- eur a trovy exekučného konania 9.847,56 eur, čo spolu predstavuje sumu 37.847,56 eur. Obranu žalovaného v tomto smere súd prvej inštancie považoval za čiastočne dôvodnú a na vzájomný zápočet uznal dve sumy zo strany žalovaného, ktoré boli v tomto konaní preukázané a ktoré v podstate nespochybnila ani žalobkyňa v 2/ rade, a to sumu vymoženú súdnym exekútorom v exekučnom konaní podľa predchádzajúcich právoplatných rozsudkov súdneho exekútora Mgr. Feketeho, sp. zn. EX252/328/2018 vo výške 8.721,18 eur, ktorú reálne vymohol a poskytol žalobkyne v 2/ rade a tiež sumu 25.000,- eur, ktorú zaplatil za žalovaného spoločnosť J. G. s. r. o., s ktorou mal uzavretú zmluvu na plnenie. V ostatných sumách uvádzaných žalovaným, súd prvej inštancie skonštatoval, že neboli preukázané, aby tieto sumy sa týkali tohto konania a tejto pohľadávky.

26. O odňatí oslobodenie od platenia súdnych žalobkyne v 2/ rade súd prvej inštancie uviedol, že odňatie neodníma, a to z dôvodu, že žalovaný nepreukázal svoje tvrdenia ohľadom vyplatenia súm cca 100.000,- eur pre žalobkyňu a nedoložil ani iné tvrdenia, preto skutkový a právny stav ohľadom majetkových pomerov žalobkyne v 2/ rade považoval za nezmenený.

27. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol v súlade s § 255 CSP podľa pomeru úspešnosti a priznal nárok na náhradu trov konania žalobcom voči žalovaným s tým, že žalobca v 1/ rade žaloval sumu 2.500,15 eur, priznaných mu bolo 2.250,13 eur, teda pomer úspechu je vo výške 79,98%. Čo sa

týka žalobkyne v 2/ rade, tak súd prvej inštancie považuje žalobu za dôvodnú vo výške 40.069,98 eur od samého počiatku a preto jej prisúdil z tohto prisudku trovy konania, pretože obrana žalovaných na započítanie vo výške 8 721,18-eur a 25.000,- eur nastala až v poslednom štádiu konania, ktoré však nezavinila žalobkyňa v 2/ rade (zrušenie právoplatných rozsudkov OS a KS, podľa ktorých sa plnilo dovolacím NS SR), pričom súdne konanie trvá dlhý čas. Žalobkyňa žalovala sumu 44.522,20 eur a oprávnená bola od začiatku suma 40.069,98 eur (- 10% rezervný fond), teda neúspešná bola v sume 4.452,22 eur a podľa tohto pomeru úspech žalobkyne je vo výške 80,00%.

28. Keďže boli žalobcovia oslobodení od platenia súdneho poplatku, tak súd prvej inštancie v súlade s § 2 ods. 2 zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch zaviazal neúspešného žalovaného na zaplatenie súdneho poplatku z prisudku (u žalobcu v 1/ rade 2 250,13-eur a u žalobkyne v 2/ rade 40 069,98 eur) na účet Okresného súdu Humenné podľa položky 1a) Sadzovníka súdnych poplatkov, teda 6% zo žalovanej sumy 42.320,11 eur, t. j. súdny poplatok vo výške 2.539,00 eur.

Odvolaie žalovaného

29. Voči rozsudku podal odvolanie žalovaný, a to voči I., III., IV., VI., VII. a VIII. jeho výroku, a to z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. a/, d/, e/, f/, h/ CSP. Žalovaný v odvolaní uviedol, že súd prvej inštancie dostatočne neodôvodnil, prečo pristúpil k priznaniu náhrady škody pre žalobcov, ktorá mala spočívať v ušlom zisku a z akých preukázaných výnimočných okolností prípadu vychádzal, preto žalovaný považuje rozsudok za nepreskúmateľný a svojvoľný. V tomto smere žalovaný aj poukázal na závery vyslovené Najvyšším súdom SR v uznesení sp. zn. 5Obdo/55/2018 z 25.04.2019, pričom dodal, že ak finančné prostriedky v podobe čistého zisku ostali v spoločnosti žalovaného, tieto ako vlastný majetok zvýšili jej celkovú hodnotu, čo sa odrazilo aj v hodnote podielov jednotlivých akcionárov, preto nemožno hovoriť o tom, že by minoritní akcionári utrpeli škodu v dôsledku nerozdelenia čistého zisku.

30. Podľa žalovaného súd prvej inštancie v rozsudku len stroho odkázal na skutočnosti známe z iných konaní, avšak ide o nepreskúmateľnú úvahu súdu, ktorá nemá oporu vo vykonaných dôkazoch, čo považuje žalovaný za svojvoľu súdu pri rozhodovaní, pričom zdôraznil, že žalobcovia nepreukázali rovnako tak ani v jednom z mnohých iných prípadov, aby po zrušení rozhodnutia valného zhromaždenia akciovej spoločnosti iniciovali nové valné zhromaždenie spoločnosti, na ktorom by žiadali nápravu vzniknutého stavu, preto nemôže obstať úvaha súdu prvej inštancie o tom, že žalobcovia nemali inú možnosť ako sa domôcť svojho. Žalovaný považuje za nepreskúmateľnú aj úvahu súdu prvej inštancie, ktorý dospel k záveru, že neobstojí obrana žalovaného, že minoritní akcionári môžu v mene žalovaného podať žaloby proti členom orgánov o vrátenie vyplatených tantiém, keďže žalovanému nie je zrejmé, akými úvahami sa okresný súd spravoval, keď dospel k záveru, že podanie žalôb minoritnými akcionármi voči členom štatutárneho orgánu by bolo v rozpore s dobrými mravmi, resp. zásadami poctivého obchodného styku.

31. Ďalej žalovaný v odvolaní poukázal na to, že súd prvej inštancie nerešpektoval záväzný právny názor nadriadeného súdu v zrušujúcom uznesení sp. zn. 7Cob/20/2020 zo dňa 06.10.2020, ktorý uviedol, že pri zistení sumy čistého zisku určeného na prerozdelenie treba vychádzať z prídelu do rezervného fondu, do ďalších fondov, ktoré spoločnosť vytvorila, pričom v tomto smere sa odvolaciemu súdu javilo ako nesporným fond odmien. Žalovaný je teda toho názoru, že súd prvej inštancie po zrušení a vrátení veci nezistil správne sumu čistého zisku v súlade so záväzným pokynom odvolacieho súdu, pričom vychádzal z čistého zisku podľa účtovnej závierky za rok 2008, od ktorého odpočítal povinný prídel do rezervného fondu, avšak nevykonal test čistých prebytkov, a teda súd prvej inštancie vôbec nezohľadňoval aj zamýšľaný prídel do fondu odmien, kde existencia tohto fondu podľa žalovaného nebola medzi stranami sporná. Podľa žalovaného spoločnosť mala záujem rozdeľovať zisk formou tantiém iba v sume 1.000.000,- Sk, a preto bolo možné v danom prípade vychádzať nanajvyš iba z tejto sumy zisku určeného na rozdelenie. Rovnakým názorom sa v tomto sporovom konaní spravoval aj odvolací súd, ktorý v rozsudku sp. zn. 4Cob/73/2015 zo dňa 24.02.2016 vyslovil právny názor, že limity odškodnenia sa môžu pohybovať z hľadiska pôvodnej výšky tantiém pre členov predstavenstva, pričom ostatné finančné prostriedky zo zisku mali byť použité na riadny chod spoločnosti v nasledujúcom období, a teda predstavujú pasíva spoločnosti a zabezpečujú finančnú stabilitu spoločnosti, v čom žalovaný poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR, ktorý uviedol, že je potrebné zohľadniť aj možnosť nerozdelenia zisku a jeho použitie spoločnosťou samotnou pre jej rozvoj ako aj možnosť použitia zisku na krytie strát z minulých období. Podľa žalovaného súd prvej inštancie nesprávne posúdil

existenciu fondu odmien u žalovaného a trval na tom, že ide o skutočnosť medzi stranami sporu nespornú, keďže žalobcovia ju výslovne nenamietali, pričom existencia fondu odmien podľa žalovaného vyplýva aj zo stanov spoločnosti žalovaného v zmysle ich 6. časti čl. 2 a taktiež to vyplýva aj zo samotného znenia zápisnice z valného zhromaždenia žalovaného, ktoré sa uskutočnilo 18.06.2009. Žalovaný poukázal, že Obchodný zákonník spôsob, ako spoločnosť vytvára ďalšie fondy v danom čase, bližšie a explicitne neupravoval, existenciu a možnosť zriadenia aj iných fondov upravujú práve stanovy žalovaného, čo ušlo pozornosti súdu prvej inštancie.

32. Žalovaný ďalej v odvolaní poukázal, že aj minoritní akcionári majú nepretržitú povinnosť vo vzťahu k spoločnosti a jej záujmom vždy konať obozretne s odbornou starostlivosťou v prospech spoločnosti a tiež sú povinní chrániť záujmy spoločnosti. Podľa žalovaného žalobcovia nielen v tomto spore, ale aj v iných sporoch voči žalovanému postupujú tak, že ohrozujú jeho ďalšiu podnikateľskú činnosť a jeho existenciu, keďže ani neakceptujú tú skutočnosť, že spoločnosť nemohla a nemôže rozdeľovať zisk podľa ich predstáv, pričom žalovaný zdôraznil, že len v jednom z mnohých prípadov nikdy neurčila žalovaná na odmeny celý zisk. Podľa žalovaného sa žalobcovia svojim konaním sami dopúšťajú zneužívania práva podľa § 56a Obchodného zákonníka, preto takéto konanie nemôže požívať právnu ochranu. Žalovaný tiež poukázal, že akcionár nemá právo na vyplatenie dividendy automaticky, len z toho dôvodu, že spoločnosť dosiahla zisk, ale akcionár má právo na podiel zo zisku spoločnosti, ktoré však nie je vynúiteľné a spoločnosť nemá povinnosť dividendy vyplácať. K vzniku práva na výplatu dividendy dochádza podľa žalovaného vtedy, pokiaľ valné zhromaždenie o výplate dividend rozhodne. Podľa žalovaného žalobcovia nepreukázali existenciu okolnosti dosiahnutiu ušlého zisku, ani výšku ušlého zisku, ktoré mohli pri bežnom chode veci očakávať.

33. Ďalej žalovaný zdôraznil, že valné zhromaždenie nikdy nemalo záujem rozdeliť celý zisk, iba na odmeny a tantiémy, a preto žaloba žalobcov na podiel z celého zisku nemá reálny základ po vykonanom dokazovaní. Podľa žalovaného súd prvej inštancie nevykonal dokazovanie v rozsahu, ako mu to stanovil odvolací súd, hoci žalovaný zotrval a poukázal na skoršie návrhy na vykonanie dôkazov, čo podľa žalovaného predstavuje ďalšiu vadu doterajšieho konania. Žalovanému sa tiež javí ako nelogické a nepreskúmateľné rozhodnutie okresného súdu o zamietnutí návrhu na odňatie oslobodenia od súdnych poplatkov žalobkyni 2/, keďže je nesporné, že aj súd prvej inštancie mal za preukázané vyplatenie minimálne sumy 33.721,18 eur.

34. Žalovaný navrhol odvolaciemu súdu, aby napadnutý rozsudok zrušil a vo veci rozhodol tak, že žalobu zamietne.

Ďalšie vyjadrenia strán sporu

35. K odvolaniu žalovaného sa vyjadrili žalobcovia, ktorí nepovažujú odvolanie za dôvodné a poukázali na správne rozhodnutie súdu prvej inštancie, ktorý správne zistil skutkový stav a konal v súlade s prioritami spravodlivosti a princípom právnej istoty. Ďalej poukázali, že výnimočnými okolnosťami tohto prípadu sú skutočnosti, že zo strany žalovaného dochádza opakovane od roku 2004 až dodnes, a to aj po niekoľko právoplatných rozhodnutiach súdu o určení neplatnosti uznesení o rozdelení zisku bez jeho rozdelenia aj pre minoritných akcionárov, k arogantnému a hrubému porušovaniu práva minoritných akcionárov na dividendu. Žalovaný dodnes nevykonal žiadnu nápravu smerom k prijatiu zodpovednosti za porušenie zákonného práva aj napriek opakovaným výzvam minoritných akcionárov. Žalobcovia zopakovali, že súd rozhodol o neplatnom uznesení žalovaného č. 4/2008 o schválení riadnej účtovnej závierky a o rozdelení zisku za rok 2008, a to v celom rozsahu a nie iba v časti výšky odmien, preto nemožno v danom prípade limitovať ušlý zisk iba na prídel do neexistujúceho fondu odmien, ktorý podľa stanov žalovaného ani spoločnosť nevytvorila. Žalobcovia poukazujúc na princíp právnej istoty uviedli, že jedinou formou nápravy, resp. uplatnenia zodpovednosti za porušenie zákonného práva minoritných akcionárov na podiel na zisku zohľadňujúc aj princíp separácie a postupnosti uplatnenia zodpovednostného právneho vzťahu v danom prípade je náhrada škody, a preto ani súd prvej inštancie nemohol rozhodnúť inak. Pri dodržaní § 178 ods. 1 a § 56a ods. 1 Obchodného zákonníka a stanov žalovaného čl. 5 § 12, preto žalobcovia odôvodnene očakávali so zreteľom na obvyklý chod veci rozmnoženie majetkových hodnôt v podobe dividendy, a to podľa pomeru menovitej hodnoty akcií v ich vlastníctve k menovitej hodnote akcií všetkých akcionárov.

Ďalej vo svojom vyjadrení žalobcovia poukázali, že minoritní akcionári upozorňovali vždy vopred na každom valnom zhromaždení, minimálne už od roku 2006, pri schvaľovaní jeho programu na nezákonnosť návrhu na rozdelenie zisku, čo nebolo pri hlasovaní majoritnými akcionári nikdy akceptované, čo minoritní akcionári uvádzali vždy aj v podanom proteste do zápisnice z valného zhromaždenia, že rozdelenie zisku je nezákonné.

K námietke žalovaného k výške a limitácii uplatneného nároku na ušlý zisk žalobcovia uviedli, že z právnej úpravy § 179 ods. 3 Obchodného zákonníka vyplýva, že rozdelený čistý zisk medzi akcionári musí byť obligatórne znížený iba o prídely do rezervného fondu, a to iba do limitu podľa § 217 ods. 1 Obchodného zákonníka. Preto v danom prípade súd prvej inštancie výšku ušlého zisku správne limitoval o prídely do rezervného fondu vo výške 10 % z čistého zisku vyčísleného v riadnej účtovnej závierke. Predchádzajúci názor Krajského súdu v Prešove uvedený v zrušujúcom predchádzajúcom uznesení žalobkyňa považuje za absolútne arbitrárny a ničím neodôvodnený, a preto nemôže byť ani záväzný vo svojich právnych záveroch, keďže ani zákon a ani stanov žalovaného neupravujú akúkoľvek úpravu vzniku a existencie akýchkoľvek fakultatívnych fondov, preto žalobkyňa ani nerozumie, ako sa odvolaciemu súdu mohlo javiť nesporným fond odmien. Podľa žalobcov výšku ušlého zisku preto nemožno v žiadnom prípade už vôbec limitovať prídely do fondov, ktoré podľa stanov ani neexistujú a išlo by o hypotetické znižovanie ušlého zisku.

Žalobcovia navrhli odvolaciemu súdu, aby napadnutý rozsudok potvrdil ako vecne správny a zaviazal žalovaného povinnosťou zaplatiť trovy odvolacieho konania.

36. K vyjadreniu žalobcov sa vyjadril žalovaný, ktorý uviedol, že chápe, že z práva na spravodlivý súdny proces nevyplýva pre tú ktorú procesnú stranu nárok, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnym názorom a predstavami, avšak žalovaný poukazuje a zdieľa právny názor odvolacieho súdu a Najvyššieho súdu SR, ktoré boli pre súd prvej inštancie právne záväzné, a keďže podľa jeho názoru súd prvej inštancie rozhodoval v rozpore s týmito názormi, napadli preto aj rozsudok. Žalovaný uviedol, že skutočnosť, že rozsudkom bolo rozhodnuté o neplatnosti uznesenia valného zhromaždenia žalovaného č. 4/2008 zo dňa 18.06.2009, nezakladá podľa subjektívnych predstáv žalobcov automaticky ich nárok na náhradu škody vo výške rovnajúcej sa podielu na zisku, ktorý spoločnosť žalovaného vykázala za rok 2008, keďže tento rozsudok pojednáva výlučne o nezákonnosti uznesenia valného zhromaždenia, nie o nároku žalobcu na náhradu škody.

Žalovaný tiež poukázal na právny názor vyslovený v obdobnom spore rozhodnutím Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 1Cob/41/2019, podľa ktorého sa limity odškodnenia môžu pohybovať z hľadiska pôvodnej výšky rozdelenia tantiém pre členov predstavenstva, pričom pri zistení sumy čistého zisku určeného na prerozdelenie treba vychádzať z prídely do rezervného fondu do ďalších fondov, ktoré spoločnosť vytvorila, pričom v tomto smere sa javí ako nesporný fond odmien. Ďalej poukázal aj na rovnaký právny názor senátu Krajského súdu v Prešove v rozsudku, sp. zn. 4Cob/73/2015 a taktiež sa žalovaný stotožňuje a podčiarkuje, že týmto dáva za pravdu aj Najvyšší súd SR v uznesení sp. zn. 5Obdo/55/2018, ktorý uvádza, že je potrebné zohľadniť aj možnosť nerozdelenia zisku a jeho použitia spoločnosťou samotnou pre jej rozvoj. Podľa žalovaného si žalobcovia si nesprávne vykladajú ustanovenie § 179 ods. 3 Obchodného zákonníka, z ktorého jednoznačne vyplýva, že akciová spoločnosť môže zo zisku zriaďovať aj iné fondy ako povinný rezervný fond, pričom spôsob, ako spoločnosť vytvára tieto fondy, Obchodný zákonník v danom čase bližšie a explicitne neupravoval. Keďže existenciu a možné zriadenia aj iných fondov upravujú aj stanov žalovaného, a to v čl. 2 v časti 6, žalovaný je toho názoru, že je potrebné prípadne prídely do týchto ďalších fondov zohľadňovať pred rozdelením čistého zisku akcionárom spoločnosti. Žalovaný tiež uviedol, že odvolávanie sa žalobcov na opakované výzvy minoritných akcionárov nemožno v tomto konaní zohľadňovať, pretože tieto skutočnosti neboli v konaní žiadnym spôsobom ani preukazované. Podľa žalovaného teda žalobcovia ako minoritní akcionári nemôžu legitímne očakávať rozdelenie celého čistého zisku poníženého iba o prídely do rezervného fondu spoločnosti za relevantné obdobie a je tiež toho názoru, že k škode na strane žalobcov nedošlo a tieto ani v tomto spore nepreukázali existenciu výnimočných okolností, ktoré by zakladali dôvodnosť nimi uplatňovaných nárokov.

37. Následne žalovaný podaním zo dňa 23.11.2023 súd prvej inštancie informoval o konaní medzi stranami sporu, ktorým chceli urovnať svoje doterajšie súdne spory, a preto vyjadrili súhlas s prerušením tohto súdneho konania.

38. Uznesením, sp. zn. 11Cb/32/2013-1517 súd prvej inštancie prerušil súdne konanie do 30.03.2022.

39. Podaním zo dňa 20.04.2022 žalobcovia doručili súdu prvej inštancie v prílohe rozsudok Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 17Co/15/2021 zo dňa 29.03.2022 vydaný v obdobnej veci medzi rovnakými stranami sporu s rovnakým predmetom konania o zaplatenie 106.930,14 eur s príslušenstvom, ktorým bol potvrdený rozsudok Okresného súdu Humenné, č. k. 21Cb/62/2013-432 zo dňa 27.01.2017. Odvolací súd v uvedenom rozsudku opakovane skonštatoval dôvodnosť podanej žaloby a vyjadril sa k ušlému zisku ako k majetkovej ujme spočívajúcej v tom, že nedošlo k zväčšeniu majetku žalobcov, ktorej nebyť vzniku škody bolo možné vzhľadom na pravidelný priebeh veci odôvodnenie očakávať, a teda žalobcovia mohli predvídať získanie z dividend. Rovnako sa v tomto rozsudku odvolací súd vysporiadaval aj s námietkou premlčania žalovaného, ktorú vyhodnotil ako nedôvodnú.

40. Podaním zo dňa 02.05.2022 žalovaný súdu prvej inštancie oznámil, že k uzatvoreniu mimosúdnej dohody nedošlo z dôvodu na strane žalobcov.

Posúdenie veci odvolacím súdom

41. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) oprávnenou osobou (§ 359 CSP), prejednal odvolanie podané žalovaným a preskúmal rozhodnutie súdu prvej inštancie, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 378 a nasl. CSP bez toho, aby nariadil pojednávanie podľa § 385 CSP (a contrario). Pretože rozsudok vo veci samej musí byť verejne vyhlásený, odvolací súd uverejnil v zákonom stanovenej lehote miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku na úradnej tabuli súdu a webovej stránke Krajského súdu v Prešove (§ 378 ods. 2, § 219 ods. 1, 3 CSP). Po prieskume napadnutého rozsudku (§ 379, § 380 ods. 1, 2 CSP) dospel odvolací súd k záveru, že odvolanie žalovaného voči žalobcovi 1/ nie je dôvodné a odvolanie voči žalobkyni 2/ je čiastočne dôvodné.

42. Žalovaný podanie odvolania odôvodnil dôvodmi podľa § 365 ods. 1 písm. a), d), e), f) a h) CSP, podľa ktorých neboli splnené procesné podmienky, konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

43. K posúdeniu odvolacích námietok týkajúcich sa procesných podmienok a inej vady konania s následkom nesprávneho rozhodnutia vo veci podľa ust. § 365 ods. 1 písm. a) a d) CSP odvolací súd uvádza, že odvolateľ by mal preukázať, ktoré procesné podmienky neboli splnené a tiež minimálne uviesť, aké pochybenie v procesnom postupe súdu prvej inštancie nastalo, ktoré nie je subsumovateľné pod ostatné odvolacie dôvody, avšak len za predpokladu, že mohlo mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Zároveň pochybenie v procesnom postupe súdu znemožňujúci realizáciu práv strany sporu by malo dosiahnuť určitú intenzitu, ktorá by odôvodnila záver o tom, že celé konanie sa javí ako nespravodlivé. Konkrétne pochybenie súdu preto musí byť hodnotené v kontexte celého konania.

44. Odvolací súd po preštudovaní odvolania žalovaného nezistil, aké konkrétne pochybenie v procesnom postupe súdu prvej inštancie je žalovaným vytýkané. Taktiež žalovaný neuviedol, ktoré procesné podmienky splnené neboli. Z obsahu odvolania vyplýva, že žalovaný namieta nesprávne hodnotenie vykonaných dôkazov, nevykonanie dokazovania v rozsahu stanoveného odvolacím súdom a nesprávne právne posúdenie veci, čo sú však samostatné odvolacie dôvody. Preto odvolací súd konštatuje, že odvolacie námietky podľa ust. § 365 ods. 1 písm. a) a d) nie sú dôvodné.

45. Žalovaný v odvolaní namietal, že súd prvej inštancie dostatočne nevysvetlil, prečo pristúpil k priznaniu škody spočívajúceho v ušlom zisku a že žalobcovia nepreukázali výšku ušlého zisku. Odvolací súd poukazuje, že tieto otázky boli tiež predmetom obdobných súdnych konaní, v ktorých sa žalobcovia voči žalovanému domáhali náhrady škody a to z dôvodu porušenia povinnosti žalovaného pri rozhodovaní o rozdelení zisku, ktoré porušenia boli konštatované aj súdmi v konaniach o určenie neplatnosti uznesení prijatých valným zhromaždením žalovaného o rozdelení zisku za ten ktorý rok.

Výnimočné okolnosti prípadu podľa názoru odvolacieho súdu sú dostatočne preukázané tým, žalovaná spoločnosť spôsobom rozhodovania o rozdelení zisku porušovala práva žalobcov ako minoritných akcionárov dlhodobo tým, že ani raz dosiahnutý zisk nebol prerozdelený aj na dividendy akcionárov, čo konštatovali súdy vo svojich rozhodnutiach, ktorými určili prijaté uznesenia valného zhromaždenia žalovanej spoločnosti o rozdelení zisku za neplatné.

46. Z vlastnej činnosti odvolacieho súdu je mu známe, že v súdnom konaní vedenom pred Okresným súdom Humenné sp. zn. 12Cb/16/2012 bola žalobcom priznaná suma, žalobcovi 1/ vo výške 4.019,80 eur s úrokom z omeškania a žalobkyni 2/ vo výške 76.407,73 eur s úrokom z omeškania (rozsudok č. k. 12Cb/16/2012 – 702 zo dňa 06.10.2017), a to titulom náhrady škody z dôvodu, že v samostatnom súdnom konaní bolo zistené, že uznesenie valného zhromaždenia č. 4/2008 v časti rozdelenia zisku je neplatné, celý zisk bol určený na rozdelenie v sume 174.168,50 eur bez toho, aby bola určená čo i len časť tohto zisku na vyplatenie akcionárom, čím došlo k porušeniu práva akcionárov - žalobcov na podiel na zisku podľa § 178 ods. 1 Obchodného zákonníka zneužitím väčšiny hlasov v spoločnosti žalovaného na úkor minoritných akcionárov. Odvolací súd v rozsudku č. k. 1Cob/15/2018 – 940 zo dňa 24.04.2018 konštatoval správne vyvodenú zodpovednosť žalovaného za náhradu škody vo vzťahu k žalobcom, ktorým ako minoritným akcionárom sa nedostala časť zisku, ktorá by na nich mala pripadnúť v závislosti od počtu akcií, ktorý na nich pripadá, a vo vzťahu k žalobkyni 2/ aj titulom postúpenia pohľadávky. Podľa odvolacieho súdu v tejto veci súd prvej inštancie sa vyporiadal so všetkými predpokladmi zodpovednosti za škodu, ktorá takýmto spôsobom nastala u žalobcov v zmysle § 757 Obchodného zákonníka v nadväznosti na ustanovenie § 373 a § 374 ods. 1 Obchodného zákonníka a vyčerpávajúcim spôsobom analyzoval porušenie právnej povinnosti na strane žalovaného (vyplývajúce z jeho konania na predmetnom valnom zhromaždení), vznik škody na strane žalobcov, ktorí nedostali ich podiel na zisku dosiahnutom žalovaným, ako aj príčinnú súvislosť medzi takto vzniknutou škodou a konaním žalovaného na predmetnom valnom zhromaždení, s ktorou analýzou v celom rozsahu súhlasil.

47. V súdnom konaní vedenom pred Okresným súdom Humenné sp. zn. 21Cb/62/2013 bola žalobcom priznaná suma, žalobcovi 1/ vo výške 4.978,53 eur s úrokom z omeškania a žalobkyni 2/ vo výške 94.630,82 eur s úrokom z omeškania (rozsudok č. k. 21Cb/62/2013 – 432 zo dňa 27.01.2017 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove č. k. 17Co/15/2021-990 zo dňa 29.03.2022), a to titulom náhrady škody porušením práv povinností akcionárov – žalobcovi, pretože uznesenie prijaté na riadnom valnom zhromaždení akciovej spoločnosti - žalovaného konanom dňa 22.06.2005 pod bodom 5, ktorým bolo schválené rozdelenie zisku za rok 2004, bolo súdom vyhlásené za neplatné konštatujúc porušenie práv akcionárov - žalobcov, pretože bol schválený zisk na rozdelenie s tým, že podiel na ňom bol vyplatený iba členom orgánov spoločnosti a nie akcionárom, čím ako minoritní akcionári utrpeli majetkovú škodu. V tomto spore odvolací súd v rozsudku č. k. 17Co/15/2021-990 zo dňa 29.03.2022 skonštatoval, že žalovaný namietal z predpokladov vzniku zodpovednosti žalovaného za škodu (1/ protiprávny úkony, 2/ vznik škody a 3/ príčinná súvislosť medzi protiprávnym úkonom a vznikom škody) len vznik škody, teda protiprávny úkon v podobe neplatnosti uznesenia valného zhromaždenia a príčinná súvislosť sporné neboli. Podľa odvolacieho súdu aj v tejto veci závery súdu prvej inštancie o vzniku škody boli správne vychádzajúc zo zistení, že žalobcovia ako minoritní akcionári žalovaného mali vedomosť o tom, že spoločnosť za rok 2004 vytvorila zisk, valné zhromaždenie žalovaného dňa 22.06.2005 zisk určilo na rozdelenie, pričom majoritní akcionári spoločnosti na valnom zhromaždení dňa 22.06.2005 postupovali v rozpore so zákonom a prijali uznesenie o rozdelení zisku v neprospech žalobcov, čím spôsobili žalobcom škodu v podobe ušlého zisku, ktorý žalobcovia pri riadnom chode udalostí mohli očakávať. Odvolací súd sa stotožnil aj so záverom o nedobrom úmysle žalovaného, resp. jeho väčšinových akcionárov voči minoritným akcionárom, ktorí rozdelením zisku okrem rezervného fondu, aj do fondu sociálneho, ktorý zriadený nebol a ďalej na tantiémy členov predstavenstva a do fondu odmien, ktorý nebol zriadený, postupovali dlhodobejšie v rozpore so § 56a a § 178 Obchodného zákonníka (súdne konania Okresného súdu Humenné napr. sp. zn. 11Cb 32/2013, sp. zn. 12Cb 16/2012, sp. zn. 12Cb 33/2013), týkajúce sa rozdelenia zisku za ďalšie roky).

48. V súdnom konaní vedenom pred Okresným súdom Humenné sp. zn. 12Cb/33/2013 bola žalobcom priznaná suma, žalobcovi 1/ vo výške 3.447,00 eur s úrokom z omeškania a žalobkyni 2/ vo výške 65.530,37 eur s úrokom z omeškania (rozsudok sp. zn. 12Cb/33/2013-1540 zo dňa 25.06.2021 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove č. k. 6Cob/37/2022 zo dňa 21.03.2023), a to titulom náhrady škody porušením práv povinností akcionárov – žalobcov, pretože uznesenie prijaté na riadnom valnom zhromaždení akciovej spoločnosti - žalovaného konanom dňa 22.06.2007, ktorým bolo schválené

rozdelenie zisku za rok 2006, bolo súdom vyhlásené za neplatné konštatujúc porušenie práv akcionárov - žalobcov, pretože bol schválený zisk na rozdelenie s tým, že podiel na ňom bol vyplatený iba členom orgánov spoločnosti a nie akcionárom, čím ako minoritní akcionári utrpeli majetkovú škodu. V tomto spore odvolací súd tiež skonštatoval, splnenie všetkých predpokladov pre vznik zodpovednosti za škodu, pričom pri určení výšky škody sa vychádzalo zo zisku určeného na rozdelenie so zohľadnením povinného ročného prídelu do rezervného fondu vo výške 10% bez zistenia existencie iných fondov, ktoré by spoločnosť žalovaného zákonným spôsobom zriadila a spravovala.

49. Odvolací v tomto smere za potrebné považuje poukázať na princíp právnej istoty, ktorý je imanentným znakom právneho (napr. PL. ÚS 36/95), a ktorého súčasťou je tiež požiadavka, aby sa na určitú právne relevantnú otázku pri opakovaní v rovnakých podmienkach dala rovnaká odpoveď (napr. I. ÚS 87/93, PL. ÚS 16/95 a II. ÚS 80/99). Diametrálne odlišná rozhodovacia činnosť všeobecného súdu o tej istej právnej otázke za rovnakej alebo analogickej skutkovej situácie, pokiaľ ju nemožno objektívne a rozumne odôvodniť, je ústavne neudržateľná (m. m. PL. ÚS 21/00, PL. ÚS 6/04, III. ÚS 328/05). Obsahovým komponentom princípu právnej istoty je veľmi zjednodušene povedané rovnaká odpoveď na právnu otázku za rovnakého alebo analogického skutkového stavu. Z uvedeného zároveň vyplýva, že pokiaľ je splnená podmienka existencie rovnakého alebo analogického skutkového stavu, je splnený základný predpoklad na to, aby súd na účel dodržania princípu právnej istoty a predvídateľnosti súdneho rozhodnutia musel dať na určitú právnu otázku rovnakú odpoveď.

50. V Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a súdov SR č. 3/2013 pod R 40/2013 bolo uverejnené jeho rozhodnutie, podľa ktorého „pokiaľ už bola v občianskoprávnom konaní právoplatne vyriešená určitá otázka hmotnoprávneho vzťahu účastníkov, je súd v inom konaní, v ktorom má tú istú otázku posúdiť ako prejudiciálnu, viazaný jej skorším posúdením.“ (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Cdo/44/2010 zo dňa 31. januára 2012) Z odôvodnenia tohto uznesenia ďalej vyplýva, že „súd nemôže ako predbežnú otázku znovu riešiť to, o čom už bolo právoplatne rozhodnuté v osobitnom spore účastníkov, pričom nie je rozhodujúce, či súd v právoplatne skončenom konaní vec správne alebo nesprávne právne posúdil. So zreteľom na právoplatnosť a z toho plynúcu záväznosť a nezmeniteľnosť právoplatného rozhodnutia nesmie byť táto otázka položená a akékoľvek jej „nové“ právne posudzovanie v inom (ďalšom) konaní tých istých účastníkov je neprípustné. Pokiaľ súd spomenutý prejudiciálny účinok ignoruje (nevezme za základ pre svoje rozhodnutie prejudikovaný hmotnoprávny vzťah a rozhodne v rozpore s prejudikovaným hmotnoprávnym vzťahom), nerešpektuje záväzné súdne rozhodnutie a koná v rozpore s ústavou, v zmysle ktorej môžu štátne orgány konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon (viď čl. 2 ústavy). Zásada právnej istoty je integrálnou súčasťou práva na spravodlivý proces. Popretie prejudiciálnej záväznosti právoplatného súdneho rozhodnutia znamená zásah do stability práva a právnych vzťahov ako aj do riadneho výkonu spravodlivosti. Aj Európsky súd pre ľudské práva vo svojej judikatúre venuje ochrane právnej istoty ako základnému aspektu právneho štátu náležitú pozornosť [viď najmä rozsudky vo veci Brumărescu proti Rumunsku z 28. októbra 1999 a vo veci Ryabykh proti Rusku z 24. júla 2003].“

51. Vzhľadom na uvedené akékoľvek námietky žalovaného čo do priznania nároku na náhradu škody žalobcu sú nedôvodné vzhľadom k tomu, že vo vyššie uvedených sporových veciach súdy už právoplatne prijali záver o vzniku zodpovednosti žalovaného za škodu spôsobenú prijatím uznesenia valného zhromaždenia o rozdelení zisku bez schválenia jeho rozdelenia aj na dividendy akcionárom, ktoré uznesenia boli právoplatne súdmi určené za neplatné.

52. Ďalej žalovaný v odvolaní namietal k otázke určenej výšky škody, že súd prvej inštancie nepostupoval v súlade s pokynmi odvolacieho súdu, tak čo sa týka zisťovania skutkového stavu vykonaním navrhovaných dôkazov, a teda súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, a tak aj čo sa týka výšky škody, keďže súd prvej inštancie nezistil správne sumu čistého zisku, nevykonal test čistých prebytkov, a nezohľadnil zamýšľaný prídel do fondu odmien, pričom poukázal, že odvolací súd naznačil, že jemu sa tento fond odmien javí nesporný.

53. K tomu odvolací súd uvádza, že nielen súdnou praxou, ale aj teóriou práva je ustálené, že dokazovanie v súdnom spore prebieha vo viacerých fázach - od navrhnutia dôkazu, cez jeho zabezpečenie, vykonanie a následné vyhodnotenie. Kým navrhovanie dôkazov je právom a zároveň procesnou povinnosťou strán sporu, len súd rozhodne, ktorý z označených a navrhnutých dôkazov vykoná. Uvedené predstavuje prejav zákonnej právomoci všeobecného súdu korigovať návrhy strán

sporu na vykonanie dokazovania sledujúc tak rýchly a hospodárny priebeh konania a súčasne zabezpečiť, aby sa zisťovanie skutkového stavu dokazovaním držalo v mantineloch predmetu konania a aby sa neuberalo smerom, ktorý z pohľadu podstaty prejednávanej veci nie je relevantný. Ak však súd odmietne vykonať určitý účastníkom navrhovaný dôkaz, je jeho zákonnou povinnosťou v odôvodnení rozhodnutia uviesť, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy. (pozri nález Ústavného súdu SR, sp. zn. I. ÚS 350/08 zo dňa 30.9.2010)

54. Čo sa týka hodnotenia dôkazov Civilný sporový poriadok upravuje zásadu voľného hodnotenia dôkazov v § 191 ods. 1, v zmysle ktorej dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo. Voľné hodnotenie dôkazov súdom neznamená ľubovôľu hodnotenia, ale dôkazy hodnotí z hľadiska jeho dôležitosti, zákonnosti a pravdivosti. K nesprávnym skutkovým zisteniam z vykonaných dôkazov súd dospeje nesprávnym vyhodnotením dôležitosti alebo pravdivosti dôkazov, alebo porušením pravidiel formálnej logiky.

55. Odvolací súd k námietkam žalovaného čo do zistenia skutkového stavu uvádza, že súdom prvej inštancie zistený skutkový stav je správny a vychádza z dokazovania navrhnutého stranami sporu. Po doručení uznesenia odvolacieho súdu č. k. 7Cob/20/2020 – 1322 zo dňa 06.10.2020 a výzvy súdu na predloženie dôkazov žalobcovia predložili listinné dôkazy podaním zo dňa 16.11.2020 – výpis z obchodného registra žalovaného, Stanovy I/5/06 spoločnosti Agrifop, a. s. Stakčín zo dňa 31.8.2007 a Výročnú správu predstavenstva spoločnosti Agrifop, a. s. Stakčín za rok 2008. Zároveň žalobcovia predložili svoje vyjadrenie k uvedenému uzneseniu odvolacieho súdu. Žalovaný vo svojom vyjadrení zotrval na návrhoch na vykonanie dokazovanie uvedené v jeho predošlých podaniach a zároveň požiadal o pripojenie súdneho spisu Okresného súdu Humenné sp. zn. 7C/8/2020 a o vyžiadanie si správy od súdneho exekútora ku konaniu 252Ex/328/2018. V predošlých podaniach (vyjadrenie k uzneseniu NS SR zo dňa 11.6.2019 na č. I. 915 a nasl. a vyjadrenie k vyjadreniam žalobcov zo dňa 2.8.2019) žalovaný navrhol, aby súd prvej inštancie: A/ pristúpil k preskúmvaniu všetkých, hlavne zákonných aspektov týkajúcich sa hospodárenia spoločnosti, ekonomického zázemia a podnikateľských zámerov spoločnosti vo vzťahu k určeniu výšky ušlého zisku, B/ zistil, či žalobcovia vykonali aj iné prostriedky na zabezpečenie nápravy, C/ vyžiadal zmluvu o postúpení pohľadávky na žalobkyňu 2/ a D/ zabezpečil účtovnú závierku za dané obdobie a všetky dokumenty súvisiace s valným zhromaždením.

56. Hoci odvolací súd v uznesení č. k. 7Cob/20/2020 – 1322 zo dňa 06.10.2020 uviedol potrebu vykonať dôkazy navrhnuté žalovaným, tiež zdôraznil, že dôkazné bremeno pri zistení reálnej sumy, ktorá môže byť prerozdelená na dividendy, leží na žalovanom ako na zodpovednom subjekte, ktorý rozhoduje o rozdelení sumy čistého zisku a o jeho prerozdelení. Odvolací súd tiež dodal, že ak by sa dôkazy, najmä v podobe oboznámenia účtovnej závierky a ďalších dokladov ukázali nedostatočné pre ustálenie všetkých rozhodujúcich faktorov súvisiacich s určením zostatkovej sumy čistého zisku, ponechal na žalovanom rozhodnúť sa o vykonaní znaleckého dokazovania k zisteniu zostatkovej sumy čistého zisku. Odvolací súd v tomto smere poukazuje, že žalovaný neuviedol, aké konkrétne dôkazy majú byť vykonané k zisteniu všetkých aspektov týkajúcich sa hospodárenia spoločnosti, ekonomického zázemia a podnikateľských zámerov spoločnosti a taktiež znalecké dokazovanie v tomto spore nenavrhol a ani znalecký posudok nepredložil.

57. Podľa § 757 Obchodného zákonníka, pre zodpovednosť za škodu spôsobenú porušením povinností ustanovených týmto zákonom platia obdobne ustanovenia § 373 a nasl.

58. Podľa § 373 Obchodného zákonníka, kto poruší svoju povinnosť zo záväzkového vzťahu, je povinný nahradiť škodu tým spôsobenú druhej strane, ibaže preukáže, že porušenie povinností bolo spôsobené okolnosťami vylučujúcimi zodpovednosť.

Podľa § 378 Obchodného zákonníka, škoda sa nahrádza v peniazoch; ak však o to oprávnená strana požiada a ak to je možné a obvyklé, nahrádza sa škoda uvedením do predošlého stavu.

Podľa § 379 Obchodného zákonníka, ak tento zákon neustanovuje inak, nahrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk.

59. Podľa § 178 ods. 1 Obchodného zákonníka, akcionár má právo na podiel zo zisku spoločnosti (dividendu), ktorý valné zhromaždenie podľa výsledku hospodárenia určilo na rozdelenie. Pokiaľ z ustanovení stanov týkajúcich sa akcií s odlišným nárokom na podiel zo zisku nevyplýva niečo iné, určuje sa tento podiel pomerom menovitej hodnoty jeho akcií k menovitej hodnote akcií všetkých akcionárov. Spoločnosť môže akcionárom vyplácať dividendu len pri splnení podmienok ustanovených v § 179 ods. 3 až 5.

Podľa ust. § 179 ods. 3 písm. a) Občianskeho zákonníka do zrušenia spoločnosti môže byť medzi akcionárov rozdelený vždy len čistý zisk znížený o prídely do rezervného fondu, prípadne ďalších fondov, ktoré spoločnosť vytvára podľa zákona, a o neuhradenú stratu z minulých období

60. Podľa ust. 217 ods. 1 Obchodného zákonníka spoločnosť vytvára pri svojom vzniku rezervný fond vo výške najmenej 10 % základného imania. Tento fond je povinná každoročne dopĺňať o sumu určenú v stanovách, najmenej však vo výške 10 % z čistého zisku vyčísleného v riadnej účtovnej závierke, až do dosiahnutia výšky rezervného fondu určenej v stanovách, najmenej však do výšky 20 % základného imania.

61. Podľa článku 1 Šiestej časti Stanov žalovaného, pri svojom vzniku spoločnosť žalovaného vytvára rezervný fond vo výške minimálne 10 % základného imania nepeňažnými prostriedkami. Tento fond spoločnosť dopĺňa ročne minimálne 10 % z čistého zisku, kým dosiahne výšku najmenej 20 % základného imania. O použitie rezervného fondu rozhoduje predstavenstvo.

Podľa článku 2 Šiestej časti Stanov žalovaného, spoločnosť môže vytvárať v súlade s právnymi predpismi a vnútornými pravidlami i ďalšie fondy a prispievať do nich zo svojho čistého zisku sumou, ktorej definitívna výška podlieha schváleniu valným zhromaždením.

62. Odvolací súd preskúmal námietku žalovaného vo vzťahu k výške priznaného ušlého zisku žalobcom, a dospel k záveru, že priznaná výška náhrady škody je správne odôvodnená vychádzajúc z vykonaného dokazovania. Podľa názoru odvolacieho súdu súd prvej inštancie sa vysporiadal so všetkými spornými otázkami medzi stranami sporu a pri určení výšky škody správne vychádzal z výšky dividendy, ktorá mohla byť žalobcom vyplatená v prípade rozdelenia zisku v súlade so stanovami a Obchodným zákonníkom. Žalovaný pri výpočte výšky škody namietal, že súd prvej inštancie sa nezaoberal testom čistých prebytkov a taktiež nezohľadnil prídely aj do fondu odmien, ktorý sa javil odvolaciemu súdu v predchádzajúcom zrušujúcom uznesení ako nesporný. Odvolací súd k tejto námietke uvádza, že ak sa mu javilo, že mohol byť zriadený fond odmien, vychádzal z dokazovania a vyjadrení strán sporu učinенých do svojho predošlého rozhodnutia. Avšak súd prvej inštancie správne z vykonaného dokazovania zistil, že okrem rezervného fondu žalovaná spoločnosť nemala zákonným spôsobom zriadené iné fondy a ani žalovaný zriadenie iných fondov nepreukázal, preto pri určení výšky ušlého zisku akceptujúc názory vyšších súdnych autorít sa prihliadlo pri predpokladanej výške dividendy iba na prídely do zákonom povinne zriaďovaného rezervného fondu, ktorý bol žalovaný povinný každoročne dopĺňať. K rovnakému záveru o určení výšky škody dospel aj odvolací súd vo veci 17Co/15/2021 – 990 zo dňa 29.03.2022, ktorý uviedol, že „výška ušlého zisku môže byť výlučne suma zodpovedajúca zákonnej dividende, t. j. podielu na zisku spoločnosti po aplikácii § 179 ods. 3 Obchodného zákonníka, teda po vykonaní povinných odvodov do príslušných fondov zriadených žalovaným alebo na základe zákona v stanovenej výške. Medzi akcionárov sa rozdeľuje vždy len čistý zisk, ktorý je znížený o prídely do rezervného fondu, pretože v prejednávanej veci žalovaný nepreukázal vytvorenie ďalších fondov podľa zákona.“

63. Vzhľadom na uvedené odvolací súd konštatuje, že skutočnosti uvedené v odvolaní žalovaného neboli spôsobilé spochybniť správnosť skutkových a právnych záverov, ku ktorým dospel súd prvej inštancie. Preto odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil vo výroku I. čo vo vzťahu ku žalobcovi 1/, ktorému súd prvej inštancie zo žalovanej sumy 2 500,15 eur priznal sumu 2 250,13 eur, teda žalovanú sumu ponížil o povinný 10 % prídely do rezervného fondu. Taktiež odvolací súd potvrdil aj správny tomu zodpovedajúci výrok III. o nároku trov konania žalobcu 1/, o ktorom nároku súd prvej inštancie rozhodol porovnaním úspechu strán sporu.

64. Čo sa však týka nároku žalovanej 2/ voči žalobcovi, súd prvej inštancie podľa pokynov odvolacieho súdu bol povinný zohľadniť už zaplatené sumy v prospech žalobkyne 2/, keďže žalovaný sa bránil, že do

skončenia dovolacieho konania žalobkyni na tento nárok plnil. Súd prvej inštancie na vzájomný zápočet uznal sumu 8.721,18 eur vymoženú v exekučnom konaní sp. zn. EX252/328/2018 a sumu 25.000,- eur zaplatenú žalobkyni 2/ spoločnosťou J. G. s. r. o., ktorá túto sumu uhradila za žalovaného. Odvolací súd však zistil, že súd prvej inštancie nesprávne uznal sumu 8.721,18 eur vymoženú v exekučnom konaní, keďže už vo svojom predošlom rozhodnutí (uznesenie č. k. 7Cob/20/2020 – 1322 zo dňa 06.10.2020) k vymoženej sume v exekučnom konaní uviedol že „možno zohľadniť len eventuálne plnenie vo výške 8.760,36 eur, nakoľko suma 1.087,20 eur predstavovala trovy a odmenu súdneho exekútora“. Súd prvej inštancie zo sumy 44.522,20 eur odčítal 10 % prídel do rezervného fondu do výšky 4.452,22 eur a sumy určené na započítanie zo strany žalovaného vo výške 8.721,18 eur a 25.000,- eur a priznal žalobkyni 2/ sumu 6.348,80 eur. Avšak správne mal súd prvej inštancie odčítať sumu 8.760,36 eur vymoženú v exekučnom konaní, preto odvolací súd čo sa týka nároku žalobkyne 2/ potvrdil IV. výrok o povinnosti žalovaného zaplatiť jej sumu 6.309,62 eur (= 6.348,8 eur – 39,18 eur) s príslušenstvom a žalobu nad sumu 6.309,62 zamietol.

65. Súd prvej inštancie tiež rozhodol o poplatkovej povinnosti žalovaného podľa § 2 ods. 2, pol. 1a sadzobníka súdnych poplatkov zák. č. 71/92 Zb. o súdnych poplatkoch. Keďže poplatková povinnosť žalovaného sa určuje od výšky priznanej istiny žalobcom, ktorá bola čiastočne v odvolacom konaní zmenená, zachovajúc proces rozhodovania o súdnych poplatkoch podľa ust. § 12 a nasl. zák. č. 71/92 Zb. o súdnych poplatkoch, odvolací súd súvisiaci výrok VII. o určení výšky poplatkovej povinnosti žalovaného zrušil a vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie súdu prvej inštancie podľa § 389 ods. 1 písm. d/ CSP.

66. Žalovaný tiež napadol aj výrok rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým neodňal žalobkyni 2/ oslobodenie od platenia súdnych poplatkov. Odvolací súd poukazuje, že rozhodovanie o platení a vyberaní súdnych poplatkov je upravené zákonom č. 71/1992 Zb., podľa ktorého v konaní podľa tohto zákona koná a rozhoduje vyšší súdny úradník a sudca v konaní koná a rozhoduje o sťažnostiach proti rozhodnutiam vyššieho súdneho úradníka, a to uznesením. V zmysle ust. § 357 CSP výkladom opaku, proti uzneseniu sudcu, ktorý rozhodol neodňatí oslobodenia od platenia súdnych poplatkov odvolanie nie je prípustné, preto odvolanie žalovaného v tejto časti bolo podľa ust. § 386 písm. c) CSP odmietnuté.

67. Súd ešte na záver dodáva, že Ústavný súd Slovenskej republiky v zhode s rozhodovacou praxou Európskeho súdu pre ľudské práva stabilne judikuje, že povinnosť súdu odôvodniť svoje rozhodnutie neznamena automaticky povinnosť poskytnúť podrobnú odpoveď na každý nastolený argument. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (napr. sp. zn. II. ÚS 44/03, III. ÚS 209/04, I. ÚS 117/05, III. ÚS 191/2013). Rozsah povinnosti odôvodniť súdne rozhodnutie sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí byť analyzované s ohľadom na okolnosti každého prípadu (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Cdo 163/2015 zo 17. marca 2016). Do práva na spravodlivý súdny proces taktiež nepatrí súčasne aj právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (sp. zn. IV. ÚS 252/04) a rovnako neznamena ani to, aby účastník konania bol pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkou a právnymi názormi (I. ÚS 50/04).

K trovám konania

68. Podľa § 396 ods. 1 CSP ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

Podľa § 396 ods. 1 CSP, ak odvolací súd zmení rozhodnutie, rozhodne aj o nároku na náhradu trov konania na súde prvej inštancie.

69. Podľa § 255 ods. 1 a ods. 2 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá náhradu trov konania právo.

Podľa § 256 ods. 1 CSP ak strana procesne zavinila zastavenie konania, súd prizná náhradu trov konania protistrane.

70. Podľa § 262 ods. 1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

71. V civilnom sporovom konaní sa povinnosť nahradiť trovy konania spravuje predovšetkým zásadou úspechu v konaní. Ak mala strana plný úspech vo veci, prizná sa jej tiež celá náhrada nákladov konania, ak mala strana len čiastočný úspech, náhrada nákladov bude pomerne rozdelená. Ak je úspech a neúspech vyvážený, vysloví súd, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

72. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa vyššie uvedených zákonných ustanovení. Keďže žalobca 1/ bol v odvolacom konaní úspešný, odvolací súd mu priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100% voči žalovanému.

73. O trovách konania žalobkyňa 2/ rozhodoval odvolací súd, keďže došlo k zmene priznanej výšky nároku, pričom bolo potrebné zohľadniť percentuálny úspech žalobkyne 2/ a úspech žalovaného. Žalobkyňa podľa odvolacieho súdu bola úspešná v súdnom konaní čo do sumy 40.069,98 eur, čo predstavuje súčet nároku priznaného súdom vo výške 6.309,62 eur a sumy vyplatenej počas súdneho konania (8.760,36 eur a 25.000,- eur), čo zo žalovanej sumy 52.802,44 eur je 75,89 %. Žalovaný bol v spore úspešný v časti o zaplatenie 5.280,24 eur, v ktorej časti zobrala žalobkyňa 2/ žalobu späť (V. výrok rozsudku č. k. 11Cb/32/2013 – 1180 zo dňa 22.11.2019) a v časti o zaplatenie 7.452,22 eur, v ktorej bola žaloba žalobkyne 2/ zamietnutá, čo predstavuje 24,11 % zo žalovanej sumy 52.802,44 eur. Odčítaním úspechu žalovaného od úspechu žalobkyne 2/, percentuálny úspech žalobkyne je 51,78 %, v ktorom rozsahu odvolací súd priznal žalobkyňi 2/ nárok na náhradu trov konania.

74. Výšku trov ustáli postupom podľa § 262 ods. 2 CSP súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozhodnutia odvolacieho súdu samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

75. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustné odvolanie.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP)

Podľa § 420 CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa § 421 ods. 1 CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa § 421 ods. 2 CSP, dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Podľa § 422 CSP dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie.

Podľa § 423 CSP, dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Podľa § 424 CSP, dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Podľa § 427 ods. 1 CSP, dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa § 427 ods. 2 CSP, dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

Podľa § 428 CSP, v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody - § 421 a § 422 CSP) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa § 429 ods. 1 CSP, dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa § 429 ods. 2 CSP, povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.